

လွတ်လပ်ရေးခေတ်မြန်မာဝတ္ထုတို့အတတ်ပညာ

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပုံ (၁၉၄၈-၁၉၆၂)

ပါရဂူ (Ph D) တွဲအတွက်တင်သွင်းသောကျမ်း

မောင်သက်အုန်းမြင့်

မြန်မာစာဌာန

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီ

ကျမ်းအကျဉ်းချုပ်

“လွတ်လပ်ရေးခေတ်မြန်မာ့ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပုံ (၁၉၄၈-၁၉၆၂)” ကျမ်းတွင် နိဒါန်း၌ ဤကျမ်းကိုမည်သို့လေ့လာမည်ကို မိတ်ဆက်တင်ပြထားပါသည်။ အခန်း(၁)တွင် ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာနှင့်ပတ်သက်သောနည်းနာများကို ကျွမ်းကျင်သူဆရာများထံမှ မေးမြန်းခြင်း၊ ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များကိုဖတ်ရှုခြင်းတို့ပြုလုပ်ပြီး ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာကို ဖော်ထုတ်ထားပါသည်။ အခန်း(၂) လွတ်လပ်ရေးခေတ် မြန်မာ့ဝတ္ထုတိုများ၏ ယေဘုယျလက္ခဏာ (၃)ရပ်ကိုတင်ပြရာတွင် ဝတ္ထုတိုနောက်ခံသမိုင်း ၊ ၁၉၄၈ - ၁၉၆၂ ကာလ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ စာပေအခြေအနေတို့ကို အကျဉ်းမျှတင်ပြထားပြီး ယေဘုယျလက္ခဏာသုံးရပ်ကို ဝတ္ထုတိုများဖြင့် သာကေပြုကာတင်ပြထားပါသည်။

အခန်း (၃)တွင် မြန်မာ့ဝတ္ထုတိုများ၏ အတတ်ပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပုံကို အတတ်ပညာ စိစစ်မှုပညာဖြင့် လေ့လာတင်ပြထားပါသည်။ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ နောက်ခံဝန်းကျင်၊ အာဘော်၊ ရှုထောင့်၊ အလင်္ကာဖန်တီးမှုဟူသည့် အချက်(၆)ချက်ကို အခြေခံကာစိစစ်သုံးသပ်ထားပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်မတိုင်မီဝတ္ထုတိုများထက် အတတ်ပညာနည်းနာများဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပုံကို ဖော်ပြ ထားပါသည်။ ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်တွင် အတတ်ပညာနှင့်ပတ်သက်သော အထက်ပါအချက်များ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လာပုံကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတိုများ၏ သြဇာကြောင့်လည်းကောင်း၊ စာပေအယူအဆများ၏ သြဇာကြောင့်လည်းကောင်း၊ စာဖတ်ပရိသတ်၏ သြဇာကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝါရင့်အယ်ဒီတာများ၏ သြဇာကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာကြောင်း သုံးသပ်ပြထားပါသည်။